

Seniorforsker ved Diis: Mali har smidt Europa på porten. Russerne er inde i varmen. Hvad kan vi lære af det?

Efter ti års fejlslagen terrorbekæmpelse taber Europa indflydelse til Rusland i Mali. Europa har overhørt centrale røster i den vestafrikanske Sahel-region, og den nuværende situation risikerer at få globale sikkerhedspolitiske konsekvenser.

»Mali har brug for Rusland til at hjælpe os ud af krisen«.

Den pensionerede universitetsprofessor ser på mig med et gavtyveagtigt blik fra sin plads i sofaen bag glasbordet, da han leverer sit budskab. Han er medstifter af gruppen, som kalder sig Malis Patrioter, der har tætte forbindelser til landets militærstyre.

I november var jeg på feltarbejde i Mali for at undersøge, hvordan landets befolkning opfatter de europæiske sikkerhedsstyrker, der gennem godt et årti har forsøgt at bekæmpe islamisk terrorisme i landet.

Et af de spørgsmål, jeg forsøger at finde svar på, er, hvorfor Mali har vendt Europa ryggen for i stedet at samarbejde med Rusland og den berygtede russiske paramilitære organisation Wagner.

Mine to maliske forskerkolleger og jeg besøger professoren i hans hus i udkanten af hovedstaden Bamako. På en computerskærm i hjørnet kører billeder på hans mange overvågningskameraer, og muren omkring huset er dækket af pigtråd. Vi har kortlagt de prorussiske netværk, der støtter militærregimet, og via kontakter på universitet er vi kommet frem til professoren.

Han har indvilget i at udlægge det hidtil ufortalte forløb, der tilbage i 2017 overbeviste Rusland om, at det skulle indgå et militært samarbejde med Mali i kampen mod terror. Et samarbejde, Europas ledere ser som uforståeligt og uacceptabelt, især efter at krigen i Ukraine har øget den geopolitiske rivalisering mellem stormagterne.

For at etablere sig som global stormagt har Rusland efter de vestlige sanktioner i kølvandet på annekteringen af Krim i 2014 søgt efter nye geopolitiske venner og forretningsmuligheder på det afrikanske kontinent, og krigen i Ukraine ser ud til at have intensiveret Moskvas operationer i Mali og den øvrige Sahel-region.

EU's medlemslande – herunder Danmark – har de sidste ti år sendt militære operationer, grænsekontrol og store bistandssummer af sted til regionen for at forhindre, at illegal migration, terror og organiseret kriminalitet skulle ramme Europa.

Men nu er Frankrig og Danmark smidt ud af Mali, og den militære overgangsregering har valgt i stedet at samarbejde med Rusland. Forklaringen bliver tit, at Rusland vinder indflydelse gennem en større regional disinformationskampagne. Men den forsimplede analyse og det massive fokus på Wagner-gruppen overser de stærke panafrikanske aktivistiske kræfter bag beslutningen om at samarbejde med Rusland.

For hvad siger Malis prorussiske civilsamfundsaktører selv? Hvad driver valget om at invitere Rusland indenfor? Kun ved at forstå deres bevæggrunde og nuancerne i krigen og dens mange parter kan vi i Europa undgå optrapning og lære af vores fejltrin i regionen.

Og det er nødvendigt, for en eskaleret stormagtsrivalisering i Afrika kan få konsekvenser for Europas mulighed for at håndtere sikkerhedsproblemer i en strategisk vigtig region, hvori der i stigende grad produceres fjendebilleder af Vestens interesser. I det perspektiv er vi nødt til at forstå, hvorfor vi mister indflydelse, og hvorfor Danmark og de franske styrker er blevet smidt ud af Mali, så vi ikke gentager miseren, næste gang vi rykker ind for at løse globale sikkerhedsproblemer.

Først og fremmest står det klart, at afrikanske ledere og civilsamfundsaktører langt fra blot er passive modtagere af russisk propaganda og disinformation. Det gennemsyrrer hele mit feltarbejde, men bliver direkte udtalt i stuen her hos Malis patrioter, hvor den pensionerede professor slår fast, at samarbejdet med Rusland foregår med vidt åbne øjne og bunder i en følelse af, at Frankrig, den gamle kolonimagt, har forrådt Mali de seneste år:

»Frankrig har holdt hånden under korrupte regimer for at pleje egne interesser, mens Mali bukkede under for terror«, lyder hans analyse.

Derfor støtter patrioterne også landets nye militære magthavere, som efter at have kuppet magten for anden gang i august 2021 for alvor satte skub i samarbejdet med Rusland og den kontroversielle Wagner-gruppe.

Ifølge det franske civilsamfundsinitiativ 'All Eyes on Wagner' har Wagner-gruppen især været operativ i Mali siden november 2021. Malis overgangsregering benægter samarbejdet med gruppen, som de refererer til som 'russiske trænere'. Den massive franske kritik af Malis samarbejde med Wagner udløste en diplomatisk krise, der forbitrede det allerede anspændte fransk-maliske forhold.

Malis patrioter, som jeg sidder sammen med i stuen denne mandag formiddag, benægter ikke Wagner-samarbejdet – tværtimod. De tilhører den politiske elite tæt på magtcentrummet i hovedstaden Bamako, og flere af medlemmerne er som værten i huset universitetsuddannede med forbindelser til Rusland helt tilbage fra sovjettiden. Mange har været bosat og har familie i Rusland og taler bedre russisk end fransk.

Professoren har hidkaldt to medpatrioter, som mellem 2016 og 2017 lancerede en meningsmåling, der viste, at ca. 80 procent af den stemmeberettigede befolkning ønskede samarbejdet med Rusland. Med meningsmålingen i hånden gik patrioterne til den russiske ambassade og indledte møderne, der banede vejen for det russisk-maliske militære samarbejde.

Patrioterne ved godt, at Ruslands engagement i Mali ikke er gratis.

»Vi vil ikke have gratis hjælp, vi vil opbygge et reelt samarbejde om minedrift og teknologisk udvikling. Rusland har al den nødvendige knowhow. De skal lære os at klare os selv«, som et af medlemmerne, der har boet i Rusland i 40 år, siger.

Ud over at være et alternativ til fransk indblanding har samarbejdet med Rusland en central fordel: Rusland stiller ikke de samme krav som det europæiske forsvarssamarbejde i form af sikkerhedssektorreformer og overholdelse af menneskerettighederne. Indtil 2021 har EU's militære træningsmission f.eks. ikke haft mandat til at bevæbne Malis hær, som derfor udelukkende kunne træne med trævåben inden for skarpt afgrænsede militære træningslejligheder. Den type udfordringer har Rusland ikke.

Under samtalen med patrioterne stiller jeg spørgsmål om Wagner-gruppen og om, hvad samarbejdet med Rusland nærmere består i. Det er svært at få direkte svar, men det er tydeligt, at Wagner-gruppen ifølge patrioterne blot er et nødvendigt værktøj i kampen mod terrorgrupperne.

I patrioternes øjne er det ikke kontroversielt, at Rusland uddelegerer træningsopgaver til Wagner-gruppen. I sidste ende er det ikke meget anderledes end med FN's og Europas tropper. De mange udenlandske soldater og internationale operationer med – i patrioternes optik – uklare mandater og tonsvis af underleverandører ser de mest af alt som en business for udenlandske firmaer og stater, som ikke gavner Mali.

Men fokuset på Wagner er overdrevet, mener de. Rusland har trænet Malis hær kontinuerligt siden sovjettiden, hvilket gør det nemt for russiske soldater at indgå i militært samarbejde med Mali. De griner ad – men svarer ikke på – mit spørgsmål om, hvor mange maliske soldater der trænes i Rusland.

Uden for husets mure er der delte meninger om effekten af det russisk-maliske partnerskab for jihadisternes position og for sikkerhedssituationen.

De, der støtter overgangsregeringen, hævder, at hæren for første gang er i angrebsposition og ikke bare trængt i defensiven af jihadister. Mere kritiske stemmer fortæller, at hæren og Wagner-gruppen i samarbejde med lokale militser går så hårdhændet til værks mod civilbefolkningen, at det øger rekrutteringen til jihadistgrupperne, der er rykket tættere på hovedstaden end nogensinde før. Og at landet står på randen af kollaps. Men det er svært at vide med sikkerhed, da mange er tilbageholdende med at udtale sig om sikkerhedsspørgsmål af frygt for repressalier.

Det kan i sidste ende koste Mali dyrt at smide de vestlige styrker ud. Den sikkerhedsarkitektur, som det internationale samfund har brugt ti år på at opbygge, er smuldret. Mali har trukket sig fra den regionale militære styrke, G5, som var en af de bærende søjler. Den 13.000 mand store FN-mission, som Frankrig siden 2013 har været pennefører for, kan ikke rotere sit mandskab, da militærjuntaen har indført *no flight zones*, der begrænser bevægelse i luftrummet. Det forlyder, at missionen ikke får fornyet sit mandat til sommer.

De seneste uger har flere lande trukket deres tropper hjem fra missionen, hvis endeligt kan få betydning for Vestens indflydelse i regionen på lang sigt. Sidst i november suspendede Frankrig al bilateral udviklingsbistand til landet. Som modsvar forbød overgangsregeringen alle franskfinansierede ngo-aktiviteter, herunder uddeling af den hårdt tiltrængte nødhjælp til krigens ofre. Endnu et tegn på, at Frankrigs mulighed for at spille en rolle, hvis ikke militært, så via *soft power*, langsomt udtømmes, mens Rusland har lovet, at fødevareforsyninger er på vej til Mali.

Siden 2011 har det europæiske sikkerhedspolitiske engagement i Sahel drejet sig om, at regionens trusler som terror, illegal migration og organiseret kriminalitet ikke blev til sikkerhedsproblemer for os selv længere nordpå. Vi har i Europa fortsat som mål at sikre vores egne interesser og værdier ved at engagere os i stabiliseringsopgaver i Afrika. Men hvis det projekt skal lykkes, er vi nødt til at forstå vores egen rolle i de krige, vi medvirker i, hvordan vores førte politik bliver opfattet, og hvorfor den i dette tilfælde bliver vendt mod os selv. I stedet for at eskalere en diplomatisk krise med militærregimet i Mali kunne en start være at sætte sig ind i, hvad der driver centrale aktører med tætte forbindelser til magthaverne, selv om det forstyrrer vores verdensbillede og vores selvforståelse som bærer af ædle demokratiske værdier.

Inden jeg skal rejse tilbage til Danmark, er jeg et smut forbi Bamakos Grand Marché for at købe en landsholds-T-shirt til min søn. Skraldet i gaderne er dækket af støv, og trafikken er tung. I de små interimistiske butikker langs vejen er der tændt for VM. Jeg får T-shirten billigt. Det er sidst på dagen, og handlen er næsten gået i stå. Folk har ingen penge, og turisterne, som der engang var mange af i byen, er væk.

På vej tilbage til bilen passerer jeg den katolske kirke. En af kirkens tyske præster, der har boet i landet i 30 år, er dagen før blevet tvunget ud af sin bil og bortført. Tre lokale rigmænd er også meldt savnet. Samarbejdet med Rusland kan koste Mali dyrt, hvis sikkerhedssituationen fortsætter med at være for nedadgående, og Rusland alligevel ikke kan gøre den forskel i kampen mod terror, som patrioterne håber på.

Nu ser Europa mod nabolandet Niger for at finde en provestlig værtsnation til sine styrker. Men forstår man ikke, hvad der gik galt i Mali, er chancerne for succes i nabolandet begrænsede.

BLÅ BOG

Signe Marie Cold-Ravnkilde

Født 1979.

Ph.d. og seniorforsker ved Diis – Dansk Institut for Internationale Studier. Hendes primære forskningsområde er krydsfeltet mellem sikkerhed, konflikt og internationale interventioner i Afrika.

Antropolog: Import af varme hænder er ikke win-win. Det er snarere win-win-lose

Flere partier drømmer om at fylde hullerne i velfærdsstatens vagtplaner med filippinere og ukrainere med særligt udviklede omsorgsgener. Men problemerne ved den løsning står i kø.

»Vi er så vældig glade for thaierne her, de har kvikke fingre ved maskinerne«.

Ejeren af den vestjyske maskinfabrik nikkede anerkendende i retning af sine medarbejdere, da ordene faldt. Jeg var på feltarbejde blandt thailandske kvinder, der arbejdede på fabrik i Thy, og det var åbenlyst, at den driftige fabriksejer havde ret i, at migrantkvinderne var en rigtig god arbejdskraft. Vi var i begyndelsen af 00'erne, og netop 'kvikke fingre' ved maskinerne var en eftertragtet vare i en tid, hvor mange produktionsvirksomheder kæmpede for at følge med efterspørgslen.

Nu skriver vi 2022, og jagten på 'kvikke fingre' er skiftet ud med et desperat ønske om flere 'varme hænder' på landets sygehuse og plejehjem. Hvad der til gengæld ikke har ændret sig, er synet på, hvor disse fingre og hænder kan komme fra, hvis de skal levere de efterspurgte varer.

»Filippinske kvinder«, foreslog Pernille Vermund fornylig på Nye Borgerliges blog. »De er arbejdsomme og er meget mindre kriminelle end andre udlændinge«, skrev hun og foreslog konkret et samarbejde med den filippinske regering, hvor man fra dansk side skal tilbyde at betale for uddannelse til filippinere, så de kan arbejde i den danske velfærdssektor.

»Ukrainske kvinder«, foreslog Søren Pape Poulsen (K) forleden i et interview med TV 2 Østjylland og argumenterede med, at mange kvindelige ukrainske flygtninge i Danmark er udstyret med et særligt »omsorgsgen«, vi kunne benytte os af i jagten på varme hænder.

Vi er midt i en valgkamp og to sekunder fra, at andre partier vil foreslå lignende tiltag: Lad os løse vores akutte mangel på varme hænder i Danmark ved at importere dem.

Varme hænder er lig med omsorg. Omsorg er blevet en efterspurgt ressource i en global virkelighed. Vi har udvundet olie, guld, tømmer og alskens naturressourcer i fattigere lande. Nu er det omsorg, rige lande, herunder Danmark, i stigende grad mangler og vil udvinde. At lande importerer omsorg, er der ikke noget nyt i – vi importerer allerede au pairs, andre lande importerer barnepiger og hushjælp. Men det er et marked i hastig vækst.

Og varme hænder på migrantkvinder med indbygget omsorgsgen; *what's not to like?* Vi har brug for de varme omsorgshænder, og migrantkvinderne har brug for arbejde og for at

sende penge hjem til deres familier. Samtidig er flere lovlige arbejdsvisa faktisk en af løsningerne til at bekæmpe illegal migration. Så her er Nye Borgerlige og De Konservative på rette spor.

Problemet er bare, at der er nogle variabler, som ikke er medtaget i det smarte regnestykke. Variabler, der betyder, at import af varme hænder ikke er win-win. Det er snarere win-win-lose.

Omsorgsmigration er, når kvinder rejser fra fattigere lande for at give omsorg i rigere lande som en del af et globalt arbejdsmarked. Når man udvinder og importerer omsorg – ligesom andre ressourcer – fra ét sted, mangler den et andet sted. Kvinderne må forlade deres familier. Børn bliver efterladt, gamle forældre bliver efterladt, sygehuse i hjemlandet står uden arbejdskraft. Det er såkaldt *caredrain* i modsætning til *braindrain*.

Migrantkvinder kan være en formidabel arbejdskraft, og de kan forandre livet for hele deres familie i hjemlandet, selv med en lille indtægt. Men hovedårsagen til, at vi kan importere omsorg, er naturligvis, at der er ulighed, arbejdsløshed eller konflikt i migrantkvindernes hjemlande.

Så hele regnestykket skal med. Vil vi importere kvinder, der forlader deres familier og lande for at tage vare på vores velfærdssamfund?

Hertil kommer, at Nye Borgerlige kun vil tildele visa til varme hænder og omsorgsgener til mennesker fra lande, som de betragter som 'mindre kriminelle'. Det til trods for, at sygehusene i dag slet ikke kunne fungere uden de ansatte fra Mellemøsten, som Nye Borgerlige ikke vil udstede visa til. Det ser mere ud til at fordomme står i vejen for at gøre brug af de omsorgsressourcer, der allerede er blandt flygtninge og indvandrere i landet. Der har været flere eksempler på, at mellemøstlige flygtninge udvises til trods for deres roller i sundhedsvæsenet, ligesom debatten om hovedtørklæder blandt sosu-assistenten viser, at nogle partier er villige til at lade deres fordomme komme før de omsorgsproblemer, de ellers bedyrer, at de så gerne vil løse.

Mange familier i fattigere lande drømmer om migration som løsning på deres problemer. Men omsorgsimport og forestillinger om, at omsorgsgener er en slags kald for at passe syge og gamle, bliver nemt et skalkeskjul for mindre i løn og dårlige vilkår for de migrantkvinder, vi henter hertil. Og er vi villige til at tage deres familier også, så de ikke skal lide af omsorgsmangel imens? Næppe. Så snart familien skal med, bliver det kortsigtede økonomiske regnestykke knap så lukrativt. Politikerne er interesseret i arbejdskraft, ikke migration.

Vi skal begynde at løse vores omsorgsmangel med bedre løn og vilkår for dem, der allerede er her, før vi dræner andre lande for omsorg. Vi skal ikke nuppe andre landes omsorg, før vi har styr på vores egen butik.

Antropolog Sine Plambech efter feltarbejde: Virker alt det her? Det korte svar er nej. Det er spild af penge

Folk der forsøger at krydse Middelhavet på vej til Europa ses ikke længere som ofre, der skal beskyttes, men som folk, der skal stoppes. Derfor sender vi milliarder til autoritære regimer.

»De brænder migrantbåde inde på den libyske kyst«, siger Claire og rækker mig kikkerten, så jeg selv kan se røgen.

Jeg søger i kikkerten langs den libyske kyst. Det er sidst på eftermiddagen, og jeg skimter så småt lysene fra nogle af højhusene i Tripoli. Jeg stiller skarpt, og dér, et stykke vest for Tripoli, ser jeg tre tynde røgsøjler fra bådene, der brænder.

Jeg har været migrationsforsker i 20 år og har netop sejlet på Middelhavet i fire uger for at undersøge, hvad de aftaler, Europa har indgået, konkret betyder for de mennesker, der enten redder eller reddes på Middelhavet.

Da jeg ser røgen, står jeg på broen på Læger uden Grænsers migrantredningsskib 'Geo Barents' i den allersydligste del af Middelhavet cirka 25 kilometer ud for Libyens kyst i internationalt farvand. Ngo-skibet patruljerer dag og nat efter overfyldte både med små børn, familier og unge i havsnød, redder dem og sejler dem til Italien.

Omvendt forholder det sig, når det er libyere, der samler mennesker op på havet. Så sejler de dem tilbage til Libyen, sætter dem i fængsel og brænder migrantbådene for at forhindre dem i at sejle ud igen. Der foregår et tovtrækkeri hen over havet.

Og når man brænder bådene på den ene kyst, fabrikeres de på den næste. På den tunesiske kyst skyder små private metalbådsværksteder op i hastig fart. De fremstiller de metaljoller med knivskarpe kanter, som mange migranter for tiden krydser havet i fra Tunesien, og som gør, at redningsgummibådene må polstres

ekstra for ikke at blive skåret op under redningsaktioner. Migranter bliver nu reddet med dybe kødsår og brændemærker fra de tunesiske metalbåde.

Libyen og Tunesien er blot to af de lande, som EU har sendt milliarder af sted til de seneste år, så de kan agere grænsehegn for Europa. Det er derfor, de brænder migrantbådene.

Med pandemien, Ukraine-krigen, klimakrisen og konflikten i Mellemøsten har du måske ikke skænket migrationen over Middelhavet mange tanker siden 2015, da hundredtusindvis krydsede havet, og mennesker, der søgte sikkerhed, gik på de danske motorveje. Hvad har ændret sig siden da? Hvad er det nye? Og hvad er problemet?

For det første skal vi lige have én ting på plads: Folk krydser stadig Middelhavet. Hver dag og nat. Antallet af folk, der krydser havet, nærmer sig med hastig fart tallene fra 2015. Sommeren 2024 forventes at blive den travleste på havet siden 2015. Forskellen er, at de ikke længere primært ses som ofre, der skal beskyttes, men som folk, der skal stoppes. EU er gået fra fokus på humanitær indsats til grænsekontrol.

Derfor er der ikke længere en fælles humanitær redningsindsats på havet. Der er i stedet en fælles grænsekontrolindsats varetaget af Frontex, der netop har fået lovning på 10.000 flere ansatte.

I stedet foretages redninger primært af den italienske kystvagt og en mindre civil flåde af ngo-skibe, herunder 'Geo Barents'. Men færre ngo'ere tør redde liv, fordi de bliver anklaget for at være *human traffickers* og risikerer op til 20 års fængsel. At redde liv blev engang betragtet som en god og politisk neutral handling. Men i tilfældet Middelhavet er det blevet en handling, der rejser tvivl og hundredvis af spørgsmål.

For det andet kan man lidt kækt sige, at EU er gået fra at indhegne Europa til at indhegne Afrika. Det kaldes eksternalisering. I rasende fart sendes der milliarder til Egypten, Tyrkiet, Mauretanien og Libanon, og der drømmes om, at også Tchad, Algeriet og Senegal vil begynde at agere grænsevagter. Det er ikke til at ane, hvor

eksternaliseringen stopper – og om alle afrikanske lande ender med at få en bid af Europas migrationsmilliarder.

Blandt besætningen på 'Geo Barents' ses eksternalisering ikke som en løsning. Tværtimod er opfattelsen, at man har tændt en trykkoger internt i de afrikanske lande – det er svært at spærre et kontinent inde.

Og på trods af milliarderne og de brændende både fortsætter folk med at krydse havet. De krydser nu om natten, de krydser i tåge, de krydser om vinteren, hvilket er sindssygt farligt, men de håber på ikke at blive opdaget ved at rejse i mørket i bølgerne. Det lykkes for mange. Men ikke for alle. Mens jeg er på havet, finder vi flere tomme både, der driver af sted i bølgerne.

To unge egyptiske fyre, en muslimsk og en kristen, er blandt de heldige. De er blevet reddet op på 'Geo Barents', før de blev kvalt af de giftige udstødningsgasser fra motoren på deres båd, og før libyerne fik fat i dem. De holder hinanden i hånden, mens de fortæller, at de fem gange har forsøgt at sejle ud i en lille grå træbåd, men hver gang blev fanget af libyerne. Fem gange måtte de betale løsesum til libyerne (der er god indtjening på migranterne her).

Europæiske politikere har udråbt smuglerne, der tjener penge på at hjælpe migranterne over havet, til det ultimativt største problem – større end fattigdom, arbejdsløshed og krige. Deres forretningsmodel skal destrueres, og migranterne skal fanges af den libyske og tunesiske kystvagt og sejles tilbage til Libyen og Tunesien, bådene skal brændes, og migranterne fængsles.

Samtidig beordrer italienske myndigheder under Melonis ledelse redningsskibe i havn, så de ikke kan redde liv. Det sker jævnligt. Særligt i disse måneder.

Virker alt det her? Det korte svar er nej. Det er spild af penge. Alle disse indsatser har ikke fået færre til at krydse. Det er i stedet et uendeligt sisyfosarbejde med komplicerede sideeffekter, som ingen politikere rigtig vil tale om.

Situationen er, at Libyen, Tunesien og andre tredjelande, der modtager milliarder af EU-midler for at agere grænsevagter, ikke har nogen interesse i at stoppe migrationen, for så får de ikke flere penge.

Og hvad sker der, når EU giver milliarder til autoritære regimer? Hvordan kan vi sikre, at pengene kun bliver brugt til det, de er bestemt til, og ikke imod deres egne befolkninger?

Det er totalt uoverskueligt, hvem der modtager pengene i de lande, de bliver sendt til. Selv når jeg taler med folk med stor ekspertise på området, kan de ikke redegøre for, hvor og hvordan pengene til Libyen bliver fordelt blandt myndigheder, militser, smuglere og deciderede banditter.

Hvem kan EU holde ansvarlig for, hvordan pengene bruges og de utallige menneskerettighedskrænkelser, der er begået af og i de lande, EU sender penge til?

Et sted på havet mellem Afrika og Europa er migranter gået fra at være nogle, der skulle beskyttes, til at være *big business* og politiske våben i komplicerede geopolitiske spil.

Tro ikke på de politikere, der ved det stundende EP-valg siger, de kan løse 'migrationsproblemet' eller 'stoppe migrationen', når det, der i virkeligheden sker, er, at de omdirigerer migration. Og folk fortsætter med at komme til Europa.

Lyt hellere til de politikere, der tør tage en realistisk samtale om migration. Lyt til dem, der ærligt vil tale om de udfordringer, der er ved de forskellige politiske løsningsmodeller, og de menneskelige og politiske dilemmaer, der står i kø, så snart vi taler om migration.

FAKTA

Redning i Middelhavet

Sine Plambech (født 1975) er antropolog, ph.d. og seniorforsker på Diis – Dansk Institut for Internationale Studier inden for områderne migration, trafficking, smugling, grænsekontrol og ulighed. Tidligere gæsteprofessor på Yale og London School of Economics.

Hun har netop været på fire ugers feltarbejde på det største redningsskib på Middelhavet, Læger uden Grænsers skib 'Geo Barents'. På skibet udførte hun uafhængig research betalt af Diis.

De kommende uger vil Plambeck skrive en række indlæg om sine oplevelser på redningsskibet og gøre os klogere på et af EP-valgkampens vigtigste emner: migration.